

— Това осѣщамъ и това правѣхъ. Сърдце имамъ тука азъ, О сыне на великійтъ Императоръ.

— Ты си единъ достойнъ момъкъ! Желайъ и азъ да тя направѣхъ да ма бѣдешъ пріятель.

— Ще бѣдѣхъ най-честитъ отъ чловѣцѣтъ, ако могъ да пожъртувамъ животътъ си за животътъ ви.

— Какъ ти е името?

— Мацко, или ако щѣте Спаско.

— Царевичътъ взе единъ книгъ що бѣше тамо близу до него на масжтъ и записа името Мацко; послѣ подкачи пакъ да го распытва.

— Ами дѣ живѣешъ?

— Ахъ, сыне на царя ми! . . .

— Какъ, нѣмашъ ли жилище?

— За злѣ честь.

— Толкозъ чакъ ли си бѣденъ?

— Нѣщо повечко отъ бѣденъ съмъ! Нѣмамъ башинъ стрѣхъ, сиракъ и беззащитенъ съмъ. Този чловѣкъ само я я о быча, като свое дѣте, и мя покровителствува.

— Кой е той и какъ ся казува?

— Гыржикъ го казувать! Единъ сиромасъ чловѣкъ.

— Вы сиромаси, бѣдни и бездомны и пакъ да не гледате за себе си, а да тичате за доброто на другытъ!

— Това ни заповѣдва душата ни и сърдцето ни.

— Е, само помилованіе за осѣденика ли искате?

— Само това!

— Нищо друго не искате ли?

— Нищичко друго не искамы и само за това ся молимы.

— Ами кога ще го затрыѣтъ?

— Утрѣ рано.

— Ами ще имате ли врѣме?

— Да бѣде както заповѣдвате! Ный смы най-вѣрнитъ и най-прѣданнытъ на вольтъ на царя си.